

PETŐCZ ANDRÁS

A megvénhedt Isten

PETŐCZ ANDRÁS

A megvénhedt Isten

(újabb versek)

Szeged

2016

A kötet megjelenését támogatta:

Nemzeti Kulturális Alap

© *Petőcz András, 2016*

*Mikor pedig megvénhedt és megöregedett Dávid király,
bár leplekkel takargatták be, mégsem bírt felmelegedni.*

Királyok I. könyve, 1.1

Meditatív költemény

Dobd ki a Szépséget, engedd, hadd repüljön.
Nézd, ahogy a magasba száll, fel, fel a levegőégbé.
Nem a te szépséged ő, de mindenkié, aki csak látja,
mindenkié, akit végtelen gyönyörűsége megérint.

Kinyitod az ablakod, celládból nézel kifelé, a világra,
és látod, hogy rohan, tesz-vesz az emberiség. Csak a tested,
csak a tested esik lassanként darabokra, így már nem,
már nem tapasztalhatod meg, milyen is az ő tökéletessége.

Volt, hogy belépett a Szépség az ajtódon, és te boldog,
és te boldog voltál minden mozdulatától, mert azt hitted,
azt hitted, neked teszi ezeket a mozdulatokat, amelyek,
amelyek csak önmagukért valóak, természetük szerint.

Dobd ki a Szépséget, engedd, hadd repüljön.
Vedd végre tudomásul, hogy nem mutatja meg önmagát,
vedd végre tudomásul, hogy nem simogatja meg arcodat,
és fogadd el a megváltoztathatatlant.

Idegen tárgyak

*És mikor azok hozzá lementek,
könyörgött Elizeus az Úrnak,
mondván:
Verd meg ezt a népet vaksággal!
És megveré őket vaksággal az Elizeus kívánsága szerint.*

Királyok II. könyve, 6.18

A vakság új változata

Messzire utaztam, hogy ne lássam meg, amit nem akartam meglátni, és utazásom alatt mindig azt láttam, ami elől menekültem, minden pillanatban csak azt láttam, amit nem akartam látni, amit nem akartam meglátni egyáltalán.

Egyedül voltam az utazásomban, mert egyedül akartam maradni, és mégis velem voltak mindazok, akik mindig is velem vannak, minden pillanatban velük voltam, azokkal, akikkel együtt vagyok, nem voltam egy pillanatra sem egyedül utam során.

Mennyi hazugság búvik meg a gyenge emberi testben!
Hamisság, hazugság, szorongások és vágyak!
Néha úgy érzem, beborítanak a bennem megbúvó ismeretlen erők, beborítanak, és maguk alá temetnek engem.

Utazom, messzire, menekülök, a vakság új típusú változata ez, ne lássam azt, ami körülvesz, ne lássak semmit, soha semmit, nem érdekel a háborús propaganda, és az sem érdekel immár, mennyire kiváló mindaz, ami körbevesz ebben a nyomorúságban.

Megfáradt ország

Megfáradt országot járok, körülöttem fáradt, szomorú arcok, szomorú arcok körülöttem, reménytelen pillantásokkal méregetnek, méregetnek egyre, azt nézik, mitől is van bennem még erő, erő, amely segít a lábaimat felemelni, vagy széttárni karjaimat.

Néha-néha csak éppen elfeküdni volna jó, mozdulatlanul nézni, nézni bele a távolságba mintegy, *belelélegezni* a nagyvilágba, a nagyvilágba, amely olyan messzire van tőlem, mint az égbolt, az égbolt, amely pont olyan kék a nyári napon, mint egykor.

Olyan távoli minden, mondom, annyira szomorúan távoli.
Figyelek bele a messzi zajokba, mindabba, ami elhallik hozzám, és nézem, hogyan hullik darabokra mindaz, ami régen, vagy nem is olyan régen, még egész volt, kerek egész.

Megfáradt országot járok. Néha kiabálok az üres levegőéggel, kiabálok, mint a bolond nő a szomszédomban, aki nagy zsákokat cipel, amikor elhagyja otthonát, cipeli magával értékeit, félve, remegve attól, hogy nem térhet már haza soha többé.

Megfáradt vers

Megfáradtam, és nem tudom, miben is, nem tudom, miért, miért is fáradtam meg, hiszen csak ülök mozdulatlan, és nézek, nézek kifelé a fejből, nézem a semmit, a semmit, ami betakar, ami betakar engem, és betakarja mindazt, ami itt van, körülöttem.

Gyűlölet van bennem és unalom, és reménytelen vágyakozás, vágyakozás, hogy elmenjek valahova, nem is tudom, hova, hova is mennék, mondom, mégis örülnék, ha elmehetnék, elmehetnék nagyon messzire, ahol nem ismerek senkit.

Valami olyan szomorúság van bennem, amitől megfáradtam, megfáradtam, és nincs kedvem semmihez, csak nézek magam elé, nézek magam elé, és hallgatom az ürességet és a csendet, a csendet, ami majd egy napon belemászik megszikkadt füleimbe.

Megfáradtam, mondom, aludni készülök hideg és késői órán, késői órán, amikor már a szomszéd sem rikácsol, nem sikoltozik, nem sikoltozik, de elnyugszik inkább, csak én figyelek a sötétségbe, a sötétségbe figyelek, mert megfáradt remegésem nem hagy elaludni.

Látástól másnapi látásig

Van, aki végigmegy az úton, van, aki nem.
Én is úton vagyok, mióta csak az eszemet tudom.
Még soha nem volt két felesleges fillérem sem,
hogy leheveredhettem volna az út mellé, a fűbe,
s bámulhattam volna az augusztusi csillagokat.

Van, aki örökké éhes az ismeretlenre, van, aki nem.
Én is állandóan éhezem, a szöveget is meg tudnám
enni, megfőzném még a tengeri kavicsokat is, ha
nem lennének olyan borzasztó sósak, hogy a szám
megkeseredik mindegyik kóstolás után csakugyan.

Van, aki szomjazik a szóra, ami segíti őt, van, aki nem.
Én mindig ihatnék. Édes vizet iszom gyönyörű fakupából,
s nem bánom azt sem, ha a víz az államról a szomjas
anyaföldre csorog, hadd igyon ő is!, mert ő is örökké
vágycsozik valami teljességre, ahogy mi mindannyian.

A teljesség mi magunk vagyunk, csak akarnunk kell azt.
Az akarat bennünk van, s boldogan látja a Magasságos,
hogyan tesszük a Jót, amikor tesszük a Jót, és hogyan
dolgozunk egyre, látástól másnapi látásig, mennyire
sok az a Mindaz, mit jutalom nélkül is asztalra teszünk.

A Sötétség Földjén

A Sötétség Földjén, ahol élek,
sötétség van, teljes sötétség.
Tapogatózva lépdelek, mint a vak,
a sötétségre nincsenek szavak.

Különös végjáték-korszak:
uccánkon koboldok kóborolnak,
apró halálfény csillog
– miként a marhabillog –

mindenik szemében.

Remegek a Sötétség Földjén,
annyira sötét itt minden,
szemekből árad a sötétség,
sötétlő sűrű a kezeimben,

tüdőmbe folyik, és az agyba,
lehúz a koporsó mélybe,
sárba dermedek, sötét fagyba,
s nem jutok fel soha a fényre:

befed a fekete ében.

Szomorú ország

Szomorú ország szomorú polgára vagyok.

Szomorú a mosolyom, mert szomorú.
Szomorú a nevetésem, mert szomorú.
Szomorú a pillantásom, ahogy az uccán
szomorú honfitársaimra nézek.

Szomorú ország szomorú polgára vagyok.

Szomorú vagyok, mivelhogy körbevesz
valami nagy-nagy szomorúság.
Szomorú vagyok, amikor átölel
valami szomorú ölelés.

Szomorú vagyok, amikor szomorú
bort iszom, hogy feledni tudjam
végtelen szomorúságomat.

Szomorú ország szomorú polgára vagyok.

Minden pillanatban szomorúságot
szívok magamba.

Nincs körülöttem levegő, ezért
oxygen helyett szomorúság-
molekulákat lélegzik a tüdőm.

Minden pillanatban szomorúságot
árasztok önmagamból.

A bőröm pórusai szemmel nem látható
szomorúság-cseppeket izzadnak,
amióta csak az eszemet tudom.

De mi is a Szomorúság?

Talán megfelelően és pontosan fogalmazok,
ha azt mondom, az Élet tökéletes hiánya.

Szomorú tehát körülöttünk minden.

Szomorú, szomorú, szomorú,
szomorú, szomorú, szomorú,
szomorú.

A Hazugok Földjén

Különös minden a Hazugok Földjén, különös tájék,
sápadtan ijedt polgárok laknak erre, nincs bennük vágyakozás,
nincs bennük akarat sem, csak belenyugvás van, egykedvű
belenyugvás a megváltoztathatatlanba.

A hazugok népe él itt, ameddig ellát a szem, a hazugok különös népe,
hazugság minden mosolyuk, a nevetésük, de a sírásuk is hazugság,
minden szavukban hamisság van, és hamisak még az álmaik is,
nagy kerek szemükben zavarodottság látszik.

Ijedten, sápadtan, egykedvűen, így élnek ők e földön,
túlélésre játszanak, mindannak a túlélésére, ami
hazugságban tartja sajátos mindennapjaikat.

Esténként hamis fények gyulladnak otthonaikban,
hazug beszélgetéseket folytatnak egymással elalvás előtt,
és hazug álomba sírják magukat, rettegve a felébredéstől.

Mondatok a szabadságról

Ki szabadságot akar,
az szabadságot akar
egyszerű szavakkal,
vagy csak szavak nélkül.

Ki szabadságot akar,
az szabadságot akar,
ha hidat foglal, azzal,
ha tiltakozik, azzal,

hogy szóvá meri tenni,
mi szeretne lenni,
vagy, hogy mi a gondja,
hirtelen kimondja.

*

A szabadság ott van
a sárga rózsában,
a szabad madárban,
ki az égbe repül.

*

A szabadság ott van
mindenféle tettben,
a vágyban,
és az ágyban,

hogy nem közli senki,
miképp kell szeretni,
s főleg hogyan,
és boldogan

miként is élhetek.

Nem írhatnak elő
tevékenységeket,
parancsba sem lehet adni,

hogy sikert sikerre halmozunk,
nem érdemes.

Ki szabadságot akar,
az szabadságot akar
haragos szavakkal,
vagy tán szavak nélkül.

*

A szabadság ott van
sok-sokezer tárgyban,
különböző színben,
és a változásban,

abban, hogy a bőröd
milyen árnyalattal
mutatja az ősöd,
és az érintése

éppen ma miféle.

Nem mondhatja senki,
papírt kell szerezni
ahhoz, hogy a társam

közös háztartásban
velem legyen.

*

Ki szabadságot akar,
az szabadságot akar,
mintha sziklára lép,
hogymesszire lásson.

*

A szabadság ott van
a sárga rózsában,
és a tulipánban,
meg az elmúlásban.

Szabad lesz az élet,
szabad lesz a madár,
az a szép közöttünk,
aki szabadon jár.

*

A szabadság ott van
minden gesztusodban,
ahogy a magasba emeled
a tekinteted,

ahogy eldadogod,
vagy talán suttogod,
mi az akaratod,
az lesz a szabadság.

És szabadság van abban
a vágyakozásban,
hogy jobban élhess végre,
tartozásod majdan

felírhasd az égre:
ebben szabadság van.

*

A szabadság ott van
a piros rózsában,
a kék nefelejcsben,
a megújulásban.

Ki szabadságot akar,
az szabadságot akar
egyenes szavakkal,
vagy amit tesz, azzal.

*

Ott van a szabadság
a mozdulatodban,
ahogy a tenyered
szüleid sírjára helyezed,

s könnyecseppet hullajtasz
a talajra,
amiből egykoron kinőtt
őseid sarja,

ez lett a szabadság.

Apró ékszer neked,
viszont a hiánya:
magad pusztulása.

Az idegen pillantása

Lépések. Valahonnan. És csend.
Aztán megint. Cipők kopogása,
lefelé a lépcsőn. Megy, lassan
halkul a kopogás, távolodik.

Elnyugszik a csendre. A szív
még dobog, dübörög a szív
az izgalomtól, de a lélegzet
már szabadabban áramlik.

Aztán újból! Hallani, ahogyan jön,
lépeget felfelé a lépcsőn, igen,
jön vissza, *visszatér*, kopog a cipő
a lépcső márvány erezetén,

kopog, már-már dübörög, szinte,
ott dobog és dübörög az agyban,
egyre közelebb: itt van az ajtó előtt!
Lélegzetfojtva áll a túlsó oldalon.

Csenget. Ajtót kell nyitni.
Kis ablak ki, nyikorog a kilincs,
tekintet a tekintetben:
a szemébe néz az idegen.

Kérdő a pillantása. Számonkérő.
Ő meg hallgat. A szája remeg:
csupán a szája árulkodik. Arról,
hogymennyire fél.

Idegen tárgyak

Barbara Madrelle-nek

Ketten voltunk. A nyolcéves meg én.
Én kérdeztem, ő válaszolt.
Ennyi a történetünk.

Én kérdeztem, ő válaszolt.
A kérdésem most már nem érdekes.
A válasza sem érdekes.

A kérdésem most már nem érdekes.
Az arcában ott a pusztulás:
sápadt volt ez az arc, kétségbeesett.

Az arcában ott a pusztulás.
A szobában idegen tárgyak:
borotva, meg borotvahab.

A szobában idegen tárgyak,
a nyolcéves arcában könnypatak.
Én kérdeztem, ő válaszolt.

A nyolcéves arcában könnypatak.
Ennek is mennyi éve már!
Miért, hogy nem tudom felejteni?

Ennek is mennyi éve már!
Idegen tárgyak, ott, hol az otthon.
Egy háború első fegyverei.

Idegen tárgyak, ott, hol az otthon.
Néz rám, megoldást tőlem remél.
Én kérdezem, ő válaszol.

Néz rám, megoldást tőlem remél.
„Azon az ágyon aludt, ott”, mondja,
és mutatja, hol, pontosan.

Ketten vagyunk. A nyolcéves meg én.
Ennek is mennyi éve már!
Soha nem múlik el az a pillanat.

Másnap

A boldogság a kórházi ágyon!
A test béna és csontsovány.

Hajnalban jönnek mosdatásra.
Még sötét van olyankor.

Gurulószéken a fürdőbe tolnak.
Langyos zuhany végigpermetez.

Pelenkaürítés. A puha szivacs
gyengéd dörzsölése.

Aztán az etetés. Sietek nyelni.
Néha az ételt visszaköhögöm.

Az ápolónő ilyenkor vár.
Nagyon is türelmes velem.

A délelőtt gyorsan eltelik.
Nézem a plafont, az üres szobát.

Dél körül jön majd a fiam.
Világos inge szinte elvakít.

Dél körül a fiam berobog.
Mesél nekem, és bohóckodik.

Beszél valami népszavazásról,
annyira furcsa, hogy felnevetek.

Boldogság ez, akkor, a nevetés.
Remeg bensőmben különös öröm.

Könnyűnek érzem béna magam,
s hirtelen minden oly nagyon távlatos.

*

Dél körül megyek be apámhoz.
Mesélek neki, bohóckodom.

Beszélek neki politikáról,
meglepve látom, hogy felnevet.

Megbénult testében különös remegés.

Olyan az apám, mint aki boldog.

És a tekintete! Látom, hogy ott lapul
valami soha-volt, különös csillogás.

(Az ápolók másnap is hajnalban érkeztek,
s nem tudták akkor már a szemhéját lezárni.)

Ami változik, lassan

egy írnok halálára

Azt mondják, utcán, napközben.

Szóval, nem mint a gyertyaszál,
és nem is párnák között.

De futva, örökös időzavarban,
kardok, pengék, revolverek
gyönyörű gyűrűjében.

Ne ily halált adj, Istenem.

A katona lövészárokban végzi,
a könyvelőt felzabálják a kiadási
és bevételi oszlopok,
valamint
a számoknak és betveknek becézett
élősködők.

A családapa a gyerekei mellől dől ki,
testével fedezve őket a kamikaze-
robbantások zűrzavarában.

Jelentem, háború van.

A frontok megmerevedtek,
ha váratlanul el is hallgat
a szemben lévő mesterlövész
gépfegyvere,
jön hamarosan egy másik,
nem kevésbé lelkes és elkötelezett.

Ma neked, holnap nekem.

Kétségbeesett harcosok rohangálnak
mindenfelé,
sebeket adnak és kapnak,
az egész meglehetősen kaotikus.

A minap is kidőlt egy mesterlövész,
én pedig éppen a halála napján
golyóbiztos fedezékben ünnepeltem
a születésnapomat.

Tudom, hogy semmi se változik.

A szapora hősök vidáman szaporodnak,
és hasonló lelkesedéssel hullanak el,
aszfaltról, utcakőről szedegetjük össze
szomorú maradványaikat.

Ami változik, lassan,
az talán csak annyi,
hogy a földfelszín egyre
jobban ragad és tocsog
valami sűrű,
de folyékony anyagtól.

Mindenfelé piros tócsákat látni.

A vérügyi szakemberek
árvérveszélyre figyelmeztetnek.

Nem is tudom. Lehet, hogy igazuk van.
Ideje beszerezni a homokzsákokat.

A mobiltelefon kikapcsolása

Takács Zsuzsának

A mozdulatot nem tudom elfeledni.

A mozdulatot. A mozdulat ívét
nem tudom elfeledni. Ahogy
azt az élő, mocorgó, zajos kis
tárgyat nyújtotta felém. *A mobil-
telefonját.* Zörög, nyöszörög
az a tárgy – furcsa és szomorú,
ideges háziállat.

Megidézem a mozdulatot.

Íve volt annak a mozdulatnak,
kecsessége volt: áttetsző volt,
szinte légies, mégis határozott.
Ösztönös királynő, mondtam,
magamban persze, és, miként
ötezer éve szinte mindig,
zavartan néztem.

Legyen szépség és nevetés,

mondom, és emlékszem most
is a mozdulatára. Kezében,
mint hangos, ijesztő vadállat,
szól a telefon. Csörög. Kiabál.
És akkor, azzal az áttetsző
mozdulatával hirtelen hozzám
fordul. És a tekintete!

Nem fogok beszélni a tekintetéről.

Nem tudhattam, egészen addig,
észrevett-e egyáltalán, amikor,
fejedelmi gesztus, megszólított:
Maga férfi, maga biztosan tudja,
hogyan is kell ezt, itt, kikapcsolni,
mondta, és a mozdulatában ott
az az áttetsző határozottság.

Ösztönből tudom a dolgom.

Így volt ez egykor, régen, a távoli
Egyiptomban is, és Athénban,
a szabad emberek városában,
és persze Párizsban, soha, valamikor,
nem a jelenben, hanem a múltban,
éppen százegynéhány évvel ezelőtt.

Szabadság ez, ha volt, valaha is.

Talán az egykorvolt édenkertben,
ott lehetett ilyen, ehhez hasonló
villanás, ami akkor, abban
a pillanatban elért. Nem is tudom.
A villanás visszfénye volt ez,
csupán, ezernyi rohanás közepett.

A mozdulatát nem tudom elfeledni.

Soha-nem-volt emlékből bújt elő,
soha-nem-lesz történet része lett.

Ámos Imre emlékezete

A festő színekkel dolgozik.
A világ, amit megfest, színes.
Azok, akik a világot egyhangúvá és szürkévé teszik,
ostoba, beteg emberek.

Abban az országban,
amely egyhangú és szürke,
valakik nagyon szomorúak.
Szomorúak, mert betegek.

Hangsúlyozni szeretném, hogy az az ország,
amiről beszélek,
nem azonos ezzel az országgal, itt,
ahol éppen mostanság tartózkodom.

Én a Színek Országában szeretnék élni,
ott, ahol lehet még álmodni színes tintákat,
ceruzarajzokat, ecsetvonásokat.

Mennyi erő is van abban, ha valami színes!

Ha sokszínű körülöttünk a világ,
boldogok vagyunk.

Valakik ezt a sokszínűséget akarják megváltoztatni.
És mindent szürkévé akarnak átalakítani.

A festők színes világot álmodnak.

Én is színes világról álmodom.

Azt álmodom, hogy abban az országban,
ahol élek,
minden, mindig színes lesz majd, a jövőben.

Nagyon színes.

A szivárvány ezer színével ünnepelek.
És a színekkel megszüntetem a szomorúságot.

Nincsen már szomorúság, csak a színek vannak.
A színek vannak, ami a gazdagság jelképe.

Vegyük végre észre,

hogy elképesztően gazdagok vagyunk.

És ne engedjük soha azoknak a beteg embertársainknak,
akik fegyverrel, vagy szóval
egyneművé és szürkévé akarják átalakítani környezetüket.

Ne engedjük a beszűkült tudatú,
ismeretlen indulatnak.

De gyönyörködjünk a Művész színes alkotásaiban,
aki itt volt velünk,
itt élt miközöttünk.

Az éjszaka csodái

Weöres Sándornak

A város, a város!

Ezer szürke épület:
a haza botorkáló szomszéd arcára
kiül a rémület,
a holdfény csendben betakar,
a kutya utolsót vakar,
és a szélben lombsuhogás,
mint annyi minden más,
vadgesztenye-potyogás,
messziről vacsora fazék-rotyogás
hallik az éji ősz csendjébe bújva...

Felsejlik újra, meg újra.

Közben pedig jön, aki nekünk is üzen,
keresztül lépve az esti lábvizen,
nem éppen vaktában,
nem miként egy bálban,

a házbizalmi úr, bizonyos „Telkes”,
aki – egyébként – a szomszédos lakás
úrnőjébe szerelmes,
és titokban mindig azt lesi,
miként is jelezze neki,
hogya a takarítási pénzzel
nem számolt még el,
szóval, ő is érkezik az éjben,
s ellazulva a tévé-üvöltözésben,
azt mondja, *eljött az éjfel,*
pihenjünk tehát a sötét sűrűséggel.

Alszik most minden.

A hírneves Tóth Gyula is,
aki minisztériumi tisztviselő,
és nem épp egy szaki,
vagyis nem éppen vízvezeték-szerelő,
még ő is alszik – hallani
tétova horkantásait.

Álmában is nagyokat zabál,
felzeng az otthona, a Vár,
az egész első kerület,

nagyúri felségterület,
szinte dübörög az éjszakában,
mert a Tóth úr „szuszog” –
és ez a „szuszogás”,
mint máshol a puskaropogás...

Aludnék én, ha velem lennél,
Kicsinyke Asszonyom, Kicsinke Lány,
jöjj ide, elringatlak én,
szíves-boros-különös ifjú vén-legény,
nem kell ide buta lakat,
velünk sikít a virradat.

Közben meg sétál az utcánkban a bolond,
aki sokat beszél, de semmit se mond,
alvó lélek a pókfonálon libeg,
azt kérdi, hogy őt ki szeretgeti meg,
és a házból is az Ibi néni,
mindig csak azt nézi,
jön-e már egy betörő,
merthogy őt rettegi ő,
s ezért is várja...

Így készül az elmúlásra.

Né, má, né, má, hogy sűrög a néni!
Tisztay néni, alig győzöm nézni,
nem éppen azt teszi, hogy éjfélkor is varr?,
a varrógépe csendes, senkit nem zavar,
de miért is igyekszik ily késői órán?,
nem elég a nyugdíj, sok tán
a közös költség?

És nézzék!,
a házak tetején az a macska,
nem is olyan csacska,
hogy domborít,
a Holdra vicsorít,
nem tud aludni ez a cirmos,
ez a kicsi kis cicus,
tűnj el innen, te, huss! huss,
föl a légbé visz az út,
tág a lég, tág az út,
tág a lég, tág az út,
hozd az örömet, hozd a bút,
hozd az örömet, hozd a bút,
huss! huss!

Egyre kacifántosabb már minden,
működik a kacifánt,
dorombol az elefánt,
az éjszaka álomba ránt,
álomba ránt,
és a sötétben az ördögök
cipelnek valami dögöt,
s az egész egy nagy karnevál:
áll az éjszakai bál.

Sűrű minden, kavarog,
táncolódnak és mulatnak,
ezernyi arc kérdezi, *hogymit akarsz, mit akarsz,*
és a békák kuruttyolnak,
a boszorkák kárognak,
egyre mondják, *milyen kár!*
fennakadsz te, szép betyár!
s minden olyan ismeretlen...

Telkes úr már nem néz tévét,
szeme csukva, úgy mozog,
mint valami kis pocok,
csak befelé figyel...

Így múlik el, így múlik el.

Jaj, nekünk! Az éjszaka...

Még szerencse, hogy jön a hajnal,
tán épp szerelmi viharral,
és megtisztít mindent szépen,
szőke hajjal, nagy kevélyen
csörömpöl a reggel, száll a fény...

Az éji fura micsodát
ketten láttuk.

S repültünk az éjen át.

Ott, a szomszédban

*Bizony én mezítelenné teszem Ézsaut,
titkait kijelentem, és el nem rejtőzhetik,
magva elpusztul,
és atyjafiai és szomszédai sem lesznek.*

Jeremiás könyve, 49.10

Tévét néz az Isten

Egyfolytában tévét néz az Isten,
mondhatnám azt, a híreket nézi,
de nem lenne igaz. Mozit bámul
üres és üveges tekintettel.

Annyira nincs semmihez se kedve,
mostanában semmi nem sikerül,
a múltkor még az autója is
majdhogynem totálkárta összetört.

*Ez már a vég, így sóhajt az Isten,
ilyen lesz tehát a végítélet.
És szorongva hallja a szózatot,*

mely mondja vala a hét angyalnak:
*menjete el, s töltséte a földre
Isten haragjának hét poharát.*

Ott, a szomszédban

Ott, a szomszédban, ott lakik az Isten.
Abban a házban, az ötödiken.
Valami baj lehet vele, *szerintem*,
mert mostanság már csak ritkán üzen.

Kis lábaskában kapja az ebédet,
a főzelékből többnyire marad,
mondják, nem örül a napi kenyérnek,
a lakótársnak járó fejadag.

Úgy tudni, hogy rég elutasít mindent.
Valamire vár, *mondják*, csak ennyi.
Tény, hogy senki nem keresi az Istent,
és neki sem kell már semmi, semmi.

*Talánha a reklámhordó ember
csöngetett rá, egy-két éve, egyszer.*

Különös bárány

Különös bárány köztünk az Isten,
megfáradt arcán szomorú mosoly.
Vékonyka, szakállas öregember,
aki mindig csak egyedül kóborol.

Annyira maga van, annyira fél!
Örök aggodás a tekintete.
Mindegy, hogy őszi, tavasz, nyár avagy tél,
olyan, mintha épp búcsút intene,

és csendesen valóban elköszön,
itthagya valamit, *ami a világ,*
borítsa mindent üres űr-özön

s hidrogén-hideg csillagmilliárd:
csírájában pusztuljon az élet.

Mintha az Úr sem érdemelné meg.

Nézem, ahogy az Isten

Nézem, ahogy csámborog az Isten
a sápadt uccán végestelen végig,
kezében palackkal. Gyöngye lőre,
mit hajnalonta iszogat a nép itt,

ez van nála is, szőlőt nem látott,
vegyszerből készített, pancsolt bor csupán:
ettől mámoros, s ettől is hiszi,
hogy csodára képes minden délután.

Reggel hosszan, nyitott szájjal alszik,
mint minden férfi, aki ad magára.
Álmában is a világot vigyázza.

Barackot fogyaszt majd, folyékony kajszit:
a pálinka minden mulatsága.
Így készül az Isten a halálra.

Tegnap az Isten

Kicsit részeg volt tegnap az Isten,
s kikezdett este az Icával is.
Mondottam neki, *vigyázz magadra,*
látom, ha benned valami hamis.

Tisztellek nagyon, Haver, de vaze,
ha nincs meg a tartás, csalódok én.
Értsed meg végre, Mester vagy nekem,
nem egy bukott, megfáradt fenomén.

Valami kocsmában ültünk páran,
beteg lelkek, megváltás-sóváran,
s hogy van még jövőnk, hittük egy percre.

Zajban és piásan is nyugtató,
ahogy az asztalra koppan a szó:
Isten szava. *Tékozolt kelengye.*

Elnyugszik az Isten

Fáradt nagyon, elnyugszik az Isten,
párnára hajtja megőszült fejét..
Péntek este. Nem siet sehova,
alunni kell, mert hosszú volt a hét.

A csillagok paplanként takarják,
s a mozdulatlan, vészterhes idő.
Álmait ma senki sem vigyázza.

A sötétségből valami kinő,
egy röntgenkép közömbös papírja
mutatja majd, hogy miféle árnyék:
vagy Isten arcán a szégyen pírja.

A sötétségből kibújik a múlt.

Minden, ami már el volt temetve,
rákúszik az alvó Isten-testre.

Magányos az Isten

Valamire vágyik most az Isten.
Egy gesztusra csupán, nem is többre.
Talán arra, hogy valaki higgyen
abban, amit mainapság csinál.

Egyedül van nagyon, *ő is ember.*
Nincsen pénze, amiből megéljen.
Nincs tervbe véve az új projekttel:
a kft-ből lassanként kiszáll.

Minden csak úgy elrohan mellette!
És a neten is – már rég más az Úr.
Mögötte régi vetélytárs lapul.

Magányos bárány, áldozati lény:
üres tekintet néz a semmibe.
Így fogy el lassan az Isten hite.

Lányokat bámult az Isten

Fiatal lányokat bámult ma az Isten.
Pázsiton heverték sűrű napsütésben
és az égen
madarak repültek éppen.

Szomorú volt az arca nagyon.
Bámulta őket vágyakozón
s kíváncsian,
mint akinek semmi dolga van.

Ábrándozott az Úr, miként egy öreg,
ki nem érezhet többet örömet,
mert elszaladt valami, ami az idő.

Tán arra gondolt, még visszatérhet ő
valami szebb, valami jobb világba.
Nem abba, amitől búcsúzik máma.

Sétálgat az Isten

Megizzadt városban sétál az Isten.
Éles fények között, magányosan.
Lehajtott fejjel úgy lépdelget itten,
mint akinek *semmi* dolga van.

Mint akinek nincs tennivalója.
Nem gondol velünk, ittlakókkal,
vagy a város csúszott ki alóla.
Találkozzgat újakkal és ókkal.

A napsütésben csak ritkán köszön,
kápráztatja szemét a fényözön,
ahogy egy-egy sugár az arcába vág ---

Egyedül van nagyon, és féli a halált.
Mindig annyira hatalmasnak hittem!
Az uccákban izzadtan sétálgat az Isten.

A hajléktalan Isten

A szállóra eljött megint az Öreg,
májfoltos kezében műanyag pohár,
suttogják, ő, aki a fiát keresi,
és miatta olykor visszajár.

Fehér szakálla van, loboncos haja,
nem láthatsz rajta különlegest,
bakancsát a vaságy mellé teszi,
s elnyugszik, hogyha leszáll az est.

Mondják azt is, hogy mindenható,
hogy ő lesz, aki mindenkin segít,
ha majd nagy lesz *itt* a baj.

Nem tudom, hogy igaz-e mindez,
de tény, hogy a léptei alatt
recseg a padló, omlik a talaj.

Ideges az Isten

Napok óta ideges az Isten.
Villámlás, menydörgés jelzi a dühét.
S napok óta olyan feszült minden,
mindenki fél, mindenki retteg.

Talán ha valami siker érné végre,
valami díj, valami elismerés,
hogy nem hiába dolgozik, kínlódik annyit,
hogy van értelme annak, amit éppen csinál.

Valami halk remegés minden pillanatban,
érezni, hogy robban majd valami,
csak épp nem tudni, mi.

Egyre sűrűbb lett errefelé minden,
annyira mások a mindennapok,
azóta, hogy ideges az Isten.

A megvénhedt Isten

Romok között sétálgat az Isten.
Törmelék és por és por és por.
Vészjóslóan csendes itt minden.

Szomorú arcát bámulom.
Ahogy a szemétben kutakodik.
Homlokán fekete korom.

Hogy ne tudja önmagát halottnak,
annyira szeretném átölelni!
Lábaim könyvlelapon tapodnak.

A háborúnak vége soha nincsen,
s az ucca mindig ugyanolyan halott.
Csak ő kínlódik: a megvénhedt Isten.

Világvége

Istennek éppen ma rossz napja van,
kevés a cucc, így mindenre berág.
Ideges, miként mindenki, aki
fél. Szétesik körötte a világ.

Nem tudja, hogyan lesz majd a holnap,
nincs elég pénze, s kevés a siker.
Hallgatja nap mint nap, és unja is,
hogy épp csak hinni, és dolgozni kell.

*A hét angyal közül a hetedik
a nagy paráznát mutatja neki.
S orcáján a bőrt tetvek legelik.*

Mindennek vége. Fanfárok szólnak,
hogy eljövend a Gonosz, győztesen,
kezében karddal. *S nincsen kegyelem.*

A pénz és az Isten

Volt idő, hogy pénz nélkül
járt itt,
lenn a földön,
országos barátom,
az Isten.

Akkor még ingyen is
gondtalanul hittem.

Merthogy mindennap
mosolygott az Isten.

Jó volt bárkinél
egy-egy korsó sörre,
az italt, a kocsmában,
kedvesen köszönte,
és szép volt.

Ahogy a szájáról a habot letörölte!

Most örökké fáradt,
robotol az Isten.

Mindegyre pénz után lohol.

Valami világot és népet
megváltó egyesület
elnökeként szónokol.

Kimerült. Látom a szemein.
Sört se iszik már. Panaszolja,
hogy túl sok a koleszterin.

Ha kérdezem, hogy
miért és hova?,
csak annyit mond, hogy
drága az óvoda.

A kicsi kis Jahve, bizony,
sokba kerül.

Nyomorult a barátom,
az Isten.
Pénz nélkül semmit sem ér
a földön, itt, lenn.

A kéregető Isten

Ott, az autók közt, arra jár az Isten.

Igen, ő az. Az a szakállas, ott, kissé elrongyolt ruhában. Látod? A vállát görbén tartja, ezzel is jelezve, hogy *megalázza magát*. Kéreget, persze. Nincs hol laknia. Van egy titkos helye, egy szűk utca elhagyott szuterén lakása előtt. Oda vackolja be magát éjszakára, a lépcsőre, két kukát is oda szokott húzni, hogy a járókelők ne vehessék észre.

A múltkor még meg is szólított az Isten.

Várokztam épp a lámpa előtt. Nyár volt, mégsem akartam a klímát bekapcsolni, emiatt le volt húzva az ablakom. A fedélnélküliek újságja volt a kezében, azt mutatta, úgy kérte a pénzt. Egy pillanatra, mikor az arcába néztem, meg az a csontos, sovány alakja, ahogy a szemembe villant, *azt hittem*, az apám. Ő volt ilyen, nyolcvanévesen: vékony, de energikus.

Aztán csak rám nézett, s továbbment az Isten.

Meg sem várta, hogy adok-e neki pénzt. Én meg álltam ott, mögöttem dudáltak akkor, mert a lámpa zöldre váltott. És, persze, aztán magamhoz tértem, hajtottam tovább. Azóta gyakran visszatérek, és figyelem az Istent. Vagy az apámat. Nem is tudom. *Néha úgy érzem, semmit sem tudok.* Csak nézem, ahogy kéreget az újságjával, és zavarban vagyok.

Ott, az autók közt, sétálgat az Isten.

Szép lenne beszélni vele, de nem merem megszólítani. Szeretném újra megölelni, ahogy tettem, valamikor. Még nagyon fiatal voltam, vagy nem is voltam, talán azokban a pillanatokban *még nem is vagyunk*, amikor van bennünk erő megölelni azt, akit később magára hagyunk. Talán a születésem előtt öleltem magamhoz Isten csontos és inas, szomorú testét. Talán csak akkor.

Az öregedő Isten

A csokoládét, azt szereti az öregedő Isten.

Fogatlan szája mosolyra nyílik olyankor,
ha csokit lát az Isten, és igen, ekkor valóban
jókedvű is. Kevés öröme van már, nem sok
minden maradt meg, amiért még lelkesedni
érdemes. De a csokoládé! Ha az ajkai
közé veszi, és lassanként a megkeményedett
ínyével kicsit megropogtatja a lassan olvadó
csokiszeletet, nos, olyankor a tekintete ismét
a régi. Érdemes mindeközben az arcába nézni,
szinte évtizedekkel fiatalodik vissza, és
a teste is, energikus lesz megint, olyan,
éppen olyan, mint amikor a világot teremtette.
Mint amikor megteremtette szomorú, haldokló
világunkat.

Mondom, a csokoládét, azt szereti az Isten.

És persze a bort. Na, azt még nagyon, csokival

együtt, ahogy szopogatja a csokit, és rá egy-egy kerty könnyű, fűszeres vörösbort iszik, na, ez már maga a boldogság. Csillog a szeme, ahogy az ajkához emeli a poharat, kicsit vár olyankor, a szájában megmelengeti a mennyei nedűt, és szinte érezni, hogy mosolyog kivételes lényre. Nekem megint csak a Teremtés pillanata jut ilyenkor eszembe, ha tanúja lehetek a bor illetéknéppen kivételes ízelesének, ahogy egy pillanatra kilépünk az idő könyörtelen változásából, és hisszük, elhiszi az Úr, hogy még bármi lehet. Mindent elfeledtet velünk a testi élvezet.

Mondottam, Ember, a csokoládét szereti az Isten,

és olyankor, ha csokit és borocskát fogyaszt az Úr, mondottam, elnyugszik a világ. Nem lőnek egymásra fegyveres banditák, és, ha magasba száll a repülő, nem fenyegeti semmilyen rakétakilövő, nem történik erőszakos halál, ha az Úr jókedvűen csokira talál, és mellé bort iszik. A szomszéd Zsuzsika sem hisztizik, nem nyafog, hogy fájdalmasan búvik elő a fog, nem kiabál a házmester sem, hogy áll a lépcsőházi bál,

és a házórző farkaskutya nem őrjöng vicsorítva
a kis kedvenc sziámi kandúrra, és nincsen ilyenkor
tüntetés semmilyen ügyben, mert köröttünk a teremtett
lények, a nagyképű szerények s a gazdag szegények
tudják, hogy jókedvű az öregedő Isten. És ilyenkor a világ
már nem hasad tovább.

Mert élni azért szeret, barátunk, az Isten.

Az uccánkban, minden éjjel

Az uccánkban, minden éjjel,
különös koboldok lesik az Istent,
hátha arra járna.
Kés van a kezükben, meg füstölgő,
bűdös petróleumlámpa.

Kihalt már ilyenkor itt, ez
a környék, legfeljebb egy sárga taxi
mutatja, hiába
mindenha akarát, nem érkezett
még el hozzánk az öröklét.

A koboldok még a neten
is kutakodnak, nem tudják, mit hoz majd
az Isten nélküli
holnap, ezért is oly nyugtalanok:
sietős nagyon a dolguk.

Senki nem féli, senki nem
szereti. Telefon zörren meg olykor

sötét, sűrű csendben
a kihalt ucca mélyén, jelezve,
éppen esemes érkezett.

Az uccánkban, tegnap éjjel,
különös koboldok lesték az Istent,
vérbosszúra várva.
Kés volt a kezükben, meg füstölgő,
büdös petróleumlámpa.

Itt, ebben a faluban

Ha a főtéren sétálsz, akkor
látod a kastélyt, jobbról.
Balra pedig, az utca végén
már a lábfejét is megláthatod.

Na, látod, ott,
ott hever az Isten.

Igen, a focipályán végig,
a mi falunkban egy eltévedt
Isten fekszik. A talpa pont
a főútra ér.

Itt, ebben a faluban ő
az első. Büszkék vagyunk,
hogy épp nálunk
pihen.

Nem horkol, csak hangosan
szuszog. Olyankor mindenki
boldog. Lélegzésének
ritmusára a csecsemők is
édesen alszanak.

Az Isten Bécsben

Ott ült az Isten
Bécsben,
a pályaudvaron.

Látszott rajta, hogy fél.

Az nem jó, ha félnek
az Istenek.

Jött egy másik Isten,
valamit mondott ennek
a mi kis félős Istenünknek,
aztán elköszönte.

Jött egy harmadik.

Bőröndöt cipelt, és olyan
igazán szomorú volt.

Kivándorol az Isten

Barátom, az Isten
(különben, ismert világutazó),
bőröndjét magához vette:
vonatra száll.

Úgy néz ki, persze,
hogy Bécsben majd megáll.

Bécsen keresztül Párizs a cél,
Párizsból Lille, Brüsszel, London.

Egy kis csavargással enyhít az Isten
a mindenféle nyomasztó gondon.

*Leginkább, mondja, a mindennapok,
hogy újból és újból csodát kell tenni,
meg, hogy a csoda a semmibe potyog,
mint a guanó.
Lehet itt bármit is szeretni?*

És,
teszi hozzá mindehhez az Isten,
túlzottan zsigeri a gyűlölködés,
egyszóval,
el kell menni, el kell menni.

Kivándorol végleg az Isten,
az ismert világutazó,
vidéki ország,
suttogja magában,
tetőled messzire menni, jó.

A múltkor az Isten

A múltkor, amikor az Isten
menedékjogot kért,
a hivatalnok meglehetősen
nyersen bánt vele.

Meg is sértődött rögtön az Isten.

Érzékeny és fáradt Isten
volt ez az Isten, utálta
ormótlan csomagjait.

Voltak persze kommunikációs
gondjai is. A hivatalnok
nem nagyon tudott nyelveket,
az Isten is csak istenül beszélt,
meg kicsit ógörögül és latinul.

*Én nem beszél halott nyelvről,
nyögte végül a hivatalnok,
elrongyolt szótárral a kezében.*

Hálásan és alázatosan elmosolyodott
akkor az Isten.

Szorong az Isten

A sarokban ül, és szorong az Isten.
Annyira sápadt és fáradt az arca!
Homlokán piros pattanás. Véres.
Már megint elvakarta.

Nem néz rám, ahogy a szobába lépek.
Teszi magát, mint aki játszik.
Két napja kitalált valami teremő-gépet,
úgy látom, azon bogarászik.

Aztán egy bolygóért az ágy alá mászik,
mint akinek csak ez a dolga. Fogja
a bolygót, *a kéket*, és a nyitott ablakon át
a levegőégbe hajtja.

*A párkányról, miként a remények,
elrebbennek a seregélyek.*

Velem van az Isten

Itt ül a szobámban,
velem van az Isten.
Fiatal az arca,
öregebbnek hittem.

Öregebbnek hittem
a Teremtő Urat,
nézem, ahogy csendben,
piros borral mulat.

Piros borral mulat,
nyugtatgat és lázít,
áldja meg a Jó Sors,
ahogy kvaterkázik.

Ahogy kvaterkázik,
úgy telik az idő.
Én öregebb leszek,
fiatalabb lesz ő.

Végül köszöntöm majd
az *újszülött Isten*,
mikor ő üdvözöl,
meghalok itt, lent.

De most együtt iszunk,
épp az én szobámban,
*„látod, élet vagyon,
s nem hűvös halál van”*

így beszél az Isten,
emeli poharát,
kicsit viccelődik,
mert a szívembe lát.

*

Velem van az Isten,
éppen velem iszik:
magában danolgat,
merthogy részeg picit.

A lezárult idő

*A Sionról, amelynek szépsége tökéletes,
fényeskedik Isten.*

Zsoltárok könyve, 50.2

Ahol háború van

Ahol háború van,
ott polgárháború van,
polgárok tüzelnek
valamiféle állam
állampolgáira.

Ahol polgárháború van,
ott háború van,
fegyverekből lőnek,
fegyveresekre,
vagy fegyvertelenekre.

Éjszaka alszik, aki alszik,
sörétes puskát nem emel senkire.

Csak a gyermek nem alszik,
aki fél,
helyette farkasszemet néz
a gyilkos szándékú ismeretlennel.

Csak a gyermek nem alszik:
nagy kerek szemével bámul,
s nem érti a sötétség beteges,
ostoba démonait.

A gyerek, a szomszédból

A gyerek, a szomszédból, váratlanul.
Váratlanul Afganisztánba költözött.
Vitte a gyerek a családját.
Vitte a gyerek a szomszédból.

Szimpatikus volt, csendes.
Békés volt nagyon a gyerek.
Itt lakott, a folyosón balra.
Igazán egy rossz szót, de igazán.

Köszönt mindig, nagyon rendesen.
Mondom, barátságos volt az a gyerek.
Az a gyerek, ott, azon a képen.
Ott van az újságban, benne.

Volt, persze, neki is, három.
A gyereknek a szomszédból.
Imádták őket, de tényleg.
A nejét is, mondhatom, nagyon.

Vitte a feleségét meg a három gyerekét.
Afganisztán messzire van, mondják.
Magas hegyek vannak, arrafelé.
Mondják, nagy ott a nyomor.

Aztán, úgy hallom, onnan is tovább.
Szíriába utazott, meg Irakba is.
Mondják, hogy fontos a képzés.
Ő képezte is magát, rendesen.

Csendes, kicsit zárkózott gyerek volt.
Nem, a családjáról semmit sem tudok.
Szegény kicsi árvák, most, hogy az apjuk.
Békés egy gyerek volt, higgyn nekem.

A bolond nő

Hallom a bolond nőt a másik lakásban,
kiabál, kiabál, kiabál egyre, talán éppen
önmagával vitatkozik, rekedtes, rikácsoló
hangon kiabál az üres levegőéggel.

Látom a bolond nőt menni a gangon,
hatalmas cekkereket cipel, ezekben őrzi
létfontosságú értékeit, rettegve attól, hogy
haza már nem térhet, soha többé.

Annyira szomorú mindaz, ami a bolond nő
tekintetéből árad, az üresség, a remény
nélküli mindennapok, hogy nem merek
a szemébe nézni, ha véletlen találkozunk.

Nagy-néha ököllel átdörömbölök a falon,
ha már nem tudom elviselni értelmetlen
rikácsolását, ott, a szomszédos lakásban.
Olyankor elhallgat. Figyeli jelzéseimet.

Levél Pathoszhoz

Pathosz, egykori küzdő, nevedben
gyilkosok sétálnak utcáinkon,
gépkarabélyokat lóbálnak,
mikéntha phallosokat.

Háborúban élünk, az ölés
tudományát PhD-fokozaton
oktatják beszűkült agyú
professzorok, és szavaikhoz

Téged rendelnek hozzá, Pathosz,
s Te tűröd ezt, sőt, hiúságodat
ezzel a ténnyel kényezteted.

Ethosz! Ő az, akit a helyedbe várunk,
hívős nyugalma biztonságot ad,
túlzott indulataid messzire űzi.

Pathosznak írt szonett

Mindent elmondok magamról, néhány sorban, mindent kimondok,
ezért nem merek verset írni, és így szaporodnak a gondok,
háború mostan, minden sejtemben érzem:
betakar a szégyen.

Nem tudom, minek és hova vívom a harcom,
miféle tablóról kell, hogy lekaparjon
valaki, nem látott, távoli idegen,
lazán és hidegen.

*Ó, jaj, Pathosz! Valami kín, betegség támadja tested,
a tekinteted is üveges lett,
nézz csak az égre.*

Az arcomról a szenvedélyt és a vágyat is lemostam,
egyedül vagyok egy végtelen tilosban,
és mindennek vége.

Barátom, Pathosz

Kicsit szomorú a barátom, Pathosz.
Egykedvűen csak bámul maga elé,
mint akinek semmi a dolga,
úgy nézi a világot maga körül.

*Nincsenek célok, nincs reménysugár!,
suttogja, kicsit talán fellengzősen,
nem törődve azzal, hogy csodálom csupán,
honnan is veszi ezen különös szavait.*

*A háborúban aztán mindannyian!,
teszi hozzá, és jelentőségteljesen néz
bele, egyenesen az arcomba.*

Én csak zavartan hallgatok. Nem
értem, mit akar ezzel, és nem is
akarom megérteni, egyáltalán.

Pathosz távoli földön

Távoli földön ütött tanyát
különös barátom, szomorú Pathosz,
távoli vidéken hirdeti
sajátos, lelkesült tanait.

Emberek halnak arra, azon a tájon,
háborút játszanak zavaros hitek
alapján, fegyverrel adnak nyomatékot
beszűkült tudatú szavaiknak.

*Annyira szomorú minden!, mondja
fejét lehajtva rosszkedvű barátom, Pathosz,
annyira furcsa, hogy a nevemben!*

Nem vitatkozom. Néha chat, néha
csak sms, így beszélgetünk, közben
pedig szorongva várom a híreket.

Pathosz, az örült

Gyilkossá lett Pathosz, az örült.
Depressziója ölésre készíteti.
Valami hamis, értelmetlen világ
nevében harcol azok ellen,

akiket korábban barátjának, társának
vallott. Fekete lepelbe csomagol
mindent, így rejtegetve, ami szép,
amiért élni érdemes ezekben

a szomorú hétköznapiakban.
Halál, halál, halál virágzik a földön,
amerre Pathosz jár, mindezért

Ethosz, Pathosz jobbik fele,
fekete virágszirmokkal hinti be
egykori barátja lába nyomát.

Ethosz imádkozik

A hűvös Ethosz szomorúan nézi
Pathosz látványos pusztításait.
Néha chat, néha sms, így próbálja
jobb belátásra bírni egykori társát,

de ő, az öldöklő Pathosz egyre ritkábban
válaszol. Az uccákon mindenfelé látható
nyomai vannak a háborúnak, megsápadt,
megizzadt arcú, zavaros tekintetű

férfiak küzdenek valamiféle „eszme”
nevében, sőt, asszonyok is, fekete
lepelben, csecsemővel a karjukon,

fegyverrel a hátukon közlekednek.
„Soha nem lesz vége az öldöklésnek”,
suttogja Ethosz, imára hajtva a fejét.

Pantitész, spártai harcos szavai hajnalban, ütközet előtt

Milyen sötét, szürke most a reggel, de van még idő, vannak még másodperceim, perceim is talán, nem szólok társaimnak, bajtársaimnak, hadd pihenjenek, legyenek erősek majd a csatában, hol igazunkért és földünkért kell megküzdenünk, mondom magamban, hűvös és rideg a hálóhelyem, a tigris bőre, amire oly nagyon büszke vagyok, nem melegít, a tárgyak körülöttem alig felismerhetőek, és néha-néha vészjóslón kuvikkol a sötétség mélye, itt, ezen a háborús földön, ami a hazám, nincs menekvés, ezen a területen, itt, a szorosban kell megküzdenünk az igazunkért, gondolom magamban, méghozzá életre-halálra kell megküzdenünk, jönnek a perzsák, a barbárok itt vannak már a városaink alatt, sivatag országukat maguk mögött hagyták régen, és arra a világra fáj a foguk, ami a mi világunk, háborúba szólít az a kegyetlen eltökéltség, ami jellemzi őket, mondom, és ismételve magamban, hogy a harcban majd erősebb legyek, ha eljön az idő, egyre kuvikkol az éj, a madár a pusztulásomat jósolja, tudom, rideg fekhelyem körül éjjeli állatok, különös lények siklanak halkán, mintegy a tárgyról leváltan bújnak elő, és közben egyre kiabál a kuvik,

félem a hangját, de a királyom, Leonidasz arra tanított, győzzük le félelmeinket, akkor vagyunk igazán bátrak, ha legyőzzük önmagunkat, és Leonidasz valóban bölcs férfiú, akinek parancsára szívesen feláldozom mindazt, ami vagyok, a barbárok itt vannak már a városaink alatt, ők akarnak minket, nem mi akartuk őket, ők jönnek át sivatag hazájukból, és ők azok, akik lemészárolják gyermekeinket és asszonyainkat, ha úgy hozza kedvük, virrad, talpra kell állnom, már szól is a kürt, ami a háborúba hív, hallom a társakat, ahogy fegyvereikkel zörögve mennek a gyülekezőhelyre, *a homálytól elválnak a fény,* mondom magamban, *és a miénk a fény, a barbároké a homály mindaddig, amíg önnön becsületünkért képesek vagyunk fegyvert ragadni,* így tanított a király, Leonidasz, talán a halálba megyek ma reggel, de boldogan teszem mégis, ha félem is a halált, mert Leonidasz parancsának engedelmeskedem, és Leonidasz tudja, mit beszél, a hazáért halni jó, és Leonidasznak engedni kötelesség.

Pantitész, spártai harcos szavai a halála előtt

*Futottam, mint a szarvasok, mondom, de csak suttogom magamban, és nem tudom, hova is futottam, és minek, háborús vidék a föld, ahonnan jövök, háborús üzenetekkel tarkított tájék, üzenem a spártaiaknak és minden görög harcosnak is egyben, háborús föld, háborús vidék, nem tudnak nyugodni a népek, nem tudnak megnyugodni arrafelé, ahonnan én jövök, nem tudnak egymás szemébe nézni, a kézfogások elmaradnak, vagy éppen csak puhák, nemtelenek, azon a tájon, ahonnan jövök, *harcosok*, kiáltom, *óvatosan bánjatok a fegyverekkel, és bánjatok sokkal óvatosabban a szóval is, ami élesebb minden harci eszköznél, mindennél, ami húsba hatol, mert a szó rögtön a vesébe, a májba és a szívbe vág bele, életfontosságú szerveket támad azonnal a szó*, mondom, kiáltom, üvöltöm bele a sötétségbe, ami körülvesz engem, *vigyázzatok, barátaim, vigyázzatok a szóval, mert elpusztultanak legjobbjaink a súlyos szócsatákban*, kiáltom bele a sötétségbe, nem tudom, hol vagyok, hova futok, a perzsák lemészárolták testvéreimet, a perzsák, hódító nép, lemészárolták hős királyomat,*

Leonidaszt, hova futhatnék, hova menekülhetnék, halálba futok,
halálba menekülök, pusztulásba, mert férgek falják fel társaimat,
és férgek falnak majd engem is, méltó a halál annak, aki harcban
esik el, méltó a szenvedés annak, aki imádság közben leheli ki
lelkét, de én, aki késve érkeztem a harcba, én vajon halhatok-e,
halhatok-e igazán méltón, vajon tudok-e úgy pusztulni,
mint a királyom, Leonidasz, Thesszáliában hiába toboroztam
sereget, szégyen a jelenlétem, szégyen, *barátaim, könyörgöm,*
ne mérgezzétek egymást szóval, ne mérgezzétek egymást
halálos üzenettel, barátaim, mert lemészárolnak minket
a perzsák, gúnyos nevetésük hallatszik a thermopülei szoros
sziklái között, gúnyos nevetésük Leonidasz király holttestét
gyalázza, ó, jaj nekünk, méltatlan utódoknak, ó, jaj, nincs
menekvésünk, csak a pusztulás, halálos fegyver a szégyen
és halálos fegyver a szó, ami körbevesz, körbefolyja a testem,
megyek utánad, királyom, Leonidasz, megyek Hádészhoz,
ott leszek alázatos szolgád és harcosod, ott toborzom majd
seregedet, Uram, a győztes, valóban győztes jövőendő
megcsonkolt szellem-seregét, és mondom majd újfent:
vidd hírül, vándor, hogy egykoron megcselekedtük.

Várákozás a Nagyúrra

(ismeretlen görög költő verse az i.e. V. századból)

Eljön a Nagyúr. Remegve várom.
Jajszó és rémület kíséri lépteit.
Mikoron bevonul gyönyörű városunkba,
és mögötte jön a hordanép.

A pusztulás nem ő lesz, csupán a társai.
A pusztulás mi magunk leszünk.
Alig-alig fogja csak tudni is,
hogyan gyilkoljuk testvéreink.

A nevében fogunk cselekedni.
Ám neki nincs – nem is volt neve.
Magabiztos és öntelt a mosolya,
amikor felméri szomorú birtokát.

Nem is volt soha – nincs neki neve.
Ő a Nagyúr, aki bennünk lakozik.
Miként a betegség: zajtalan,
csöndesen növekszik országunkban.

A beteg testrészt kimetszi magából
a nagyranőtt haza, és átölel.
Miközben meglepett arccal figyeli
egy *isa pur nép* szenvedéseit.

Az Utazó levele

„A bennszülöttek földjén”, írta levelében az Utazó, aki nem oly rég látogatást tett nálunk, irigyelve és csodálva laposan elnyúló legelőinket. Aztán még azt is megírta, hogy „mítoszaikat,

legendáikat is ismerem, tudom, hogy hitük szerint az Úr maga is az ő nyelvükön szólt, ezen a mindenki számára idegen, rokontalan nyelven, amelyet oly nehéz megtanulni, és”,

folytatta az Utazó levelében, „tudom azt is, hogy magukat olyannyira bölcsnek és eszesnek gondolják, hogy szentül hiszik, náluk mindenki

ostobább a távoli földrészeken, és a királyuk is, önmagát nagyon ravasznak tartja, pontosan úgy, ahogy ez primitív népeknél lenni szokott”.

Bennszülöttek között

Bennszülöttek között élek.

Van egy bennszülött nő,
aki olykor kedveskedik velem.

Gyönyörű mellét odanyomja
a számhoz, jóleső érzés,
nem tagadom.

A mellbimbójából édeskés,
meleg tejcseppek
gördülnek alá.

Behunyom a szemem,
és gondolatban
távoli vidékekre utazom,
miközben mohón szívom
magamba
az édeskés bennszülött tejet.

Bennszülöttek között élek.

Ők nem ismerhetnek távoli földeket,
és magukat, méltán,
Isten
közvetlen leszármazottainak
hiszik.

Irigylem tudatlanságukat.

A határon túl

Mondják, hogy a határon túl gyönyörű minden,
Mondják, hogy arrafelé gazdagabbak az emberek,
és hogy utazhatnak messzi metropolisokba,
ahol nagyon magas házak is vannak.

Én nem tudom. Nekem itt jobb. Mi akkor is
jobban élünk, ha egyesek hazudoznak a határon
túli életéről. Engem nem érdekelnek olyan
bűnös és alattomos dolgok, amik arra...

Nem érdekelnek. Itt csupa egyetértés van, és
a népünk összetart. Mi egy olyan közösséget
építünk, amelynek csodájára jár majd a világ.

Járt itt egy utazó, „*bennszülötteknek*” nevezett minket,
és azt mondta, tanulmányozni akarja mítoszainkat,
történeteinket. Ennek valahogy nem örülök.

Országos barátom, az Utazó

Országos barátom, az Utazó, szívesen jön közénk.
Igaz, hogy bennszülött vadembereknek tart minket,
és ezt el is mondja szinte minden alkalommal, ha
kissé kopottas, de sokra hivatott világunkat látogatja.

Kedvelem országos barátomat, az Utazót.
Nincs benne gőg, szemében nincs semmi hazugság,
elfogad minket olyannak, amilyenek vagyunk,
regéinket, mítoszainkat is jól ismeri.

Feltétlen tiszteletet!, mondta egykor az Uralkodó,
zavarba hozva ezzel az Utazót, országos barátomat,
aki ezután, néhány hónapig, nem jött közénk.

Aztán mégis. Látogatást tett otthonomban egyik este.
És ekkor, ezen az estén, egy váratlan mozdulattal
megsimogatta verejtéktől ázó, szomorú arcomat.

Magam is, miként

Bennszülött vagyok magam is.

Éppen olyan vagyok, mint ők,
akik Isten nyelvét beszélik,
hitük szerint.

Magam is, miként a bennszülöttek,
bennszülött vagyok, semmi más.

Néha-néha verem a mellem,
bizonygatom bennszülött társaimnak,
hogy én igenis, és hogy nagyon.

Olyankor teszem ezt, amikor többet
iszom a kelleténél, mert olyankor előjön
bennem a bennszülött énem.

Imádom a bennszülött ételeket,
és úgy látom, hogy a mi vidékünk
a legszebb a világon.

És szeretem, ahogy bennszülött
módra bizonygatom az igazamat.

És kivételesnek és nagyon
férfiasnak hiszem magam,
és mélyen lenézem mindazokat,
akik nem olyanok, mint én magam.

Ilyen ez a bennszülött élet, mondom,
csak magamban persze, mert nem akarom
a barátomat, az Utazót
vérig sérteni.

A Létező meghatározása

Velem van, mindig, minden pillanatban
az Egészen Kicsi Kis Létező.
Mondhatnám úgy, hogy ő én vagyok már,
és, hogy nincs bennem Akarat, nincsen Erő,
csak annyi,
amennyi az Egészen Kicsi Kis Létező.

Nem tudom pontosan, ki és mi ő,
az Egészen Kicsi Létező,
talán csak annyi, hogy tegyem a dolgom,
a lábam, a kezem naponta robotoljon,
pont annyit,
amennyi az Egészen Kicsi Kis Létező.

Mondják, hogy Lélek, Remény és Fájdalom
az Egészen Kicsi Kis Létező,
aki hisz benne, túllép a halálon,
túl mindenféle alantas vágyon,
annyira,
amennyi ő: Egészen Kicsi Létező.

Velem van tehát minden pillanatban
az Egészen Kicsi Kis Létező.
Jól tudom, hogy végleg én vagyok már,
s hogy ő bennem az Akarat, az Erő,
hogyan éljek,
mert erre hív: az Egészen Kicsi Kis Létező.

Séta a Létezővel

Sétálgatok a sápadt uccán,
velem van épp a Létező,
körültünk minden nedves,
síkos és hideg:
kapualjból idegen lép elő.

Nincs nálam fegyver, semmiféle,
harcom megvívni nem tudom,
újból, s újból támadhatnak
mindazok, akik
megtámadtak egy szürke hajnalon.

Régen volt ez! A sápadt uccán
védtelen botorkálhat ő,
mégis győztes, mégis erős
egyetlen társam:
az Egészen Kicsi Kis Létező.

Felemelt fejjel megyek tovább,
nem érint meg harsány szavuk,
és az ucca olyan csendes,
mint vihar előtt
bezárt ablakok, spaletták, kapuk.

Álmomban egy unicornist láttam

Álmomban egy unicornist láttam,
rajta lovas, fekete talárban,
láthatatlan volt a lovas arca,
ragyogott az unicornis szarva:

csak az világított.

Itt az Erő, visszatért, már vissza,
porrá zúzott unicornis szarva,
hajnali köd, ennyi az ő vára,
mint bohócra, tekint a halálra:

mert sebezhetetlen.

Nem tudom, hogy ki az, aki játszik:
rózsaszírom, tulipán és jáccint,
késő este beteg unicornis,
másnap reggel táncrea perdül úgy is:

fényes dicsőségben.

Miféle csönd, miféle csönd erre,
nem jön álom többet a szememre,
hajnali fény, nem tudok aludni,
nem akarom a szemem lehunyni:

félem elmúlásom.

Hajnalban egy unicornist láttam,
ott az Erő, ott van a szarvában,
add meg, Uram, add meg nekem végre,
hadd sétáljak fel a magos égre:

fel a csillagokba.

Tündér csillám fényeskedik ottan,
nem lát engem soha senki holtan,
elmerülök égbolt hullámában,
a magasban fényes palotám van,

három szép toronnyal.

Kedvem lelem majd a mézes borban,
benn a borban unicornis por van,
a szarvából életerőt nyerek,
én magam is fénylő csillag leszek

fekete égbolton.

Credo

Megvallom, amit megvallok,
és tartozik mindez, akire tartozik.
Megvallom, amit megvallok.

Tudja, aki tudja,
hogy mi az, amit kimondok.
Tudja, aki tudja.

Lélegzetet ad, aki lélegzetet ad.
Derekam megropogtatva, nyújtózkodom.
Derekam megropogtatva.

És erős vagyok, mert erő van bennem.
*Mint a sóhajtás, amelyik szélvészként söpör,
végtelen tájakon, földgolyó-messzeségen.*

Az ismeretlen

Az arcát nem ismerem.
Nem ismerem az arcát, és
nem ismerhetem meg soha.
Így rendeltetett.

Tudom, hogy létezik az az arc.
Nem tudom elképzelni se,
nincsen hozzá erőm, hogy
meglássam, amit nem láthatok.

A meg nem ismerhető arc.
Tudom, hogy figyel engem,
tudom, hogy hajnalban, ha

nyugtalan álomból felriadok,
a homlokomat érintő hűvös
tenyér is hozzá tartozik.

Fordul az Idő

Megfordul lassan körülöttünk az Idő,
ami a múlt volt, jövővé válik, mondom,
a jelen eltűnik apránként, csak szorongató
emlékeink maradnak, ezekbe szükséges
kapaszkodnunk, ha megszédülünk
az örült rohanásban.

Megfordul az Idő, de ez nem az öregség jele,
nem is a szomorúságé, mondom,
csupán a lezárult utak térképe gazdagodik,
újabb és újabb falak magasodnak elénk,
és nincsenek társak, hogy ezeket
az akadályokat legyőzzük egyszer.

Megfordul az Idő, mondom, aztán
csak nézem ezt a különös ringlispílt, ahogyan
forog, pörög egyre gyorsabban, egyre
szédültebben, mondom, és látom,
hogyan keveredik a múlt, a jelen,
hogyan tér vissza a jövő, amiben élünk.

Megfordul az Idő, újra az ajtónkon kopogtat,
mondom, készülünk tehát arra, Barátaim,
hogy elképesztő magasságokba érkezünk,
ahonnan nem csupán messzire látunk, de
parányivá lett elleneink kétségbeesett
rohangálását is kedvtelve nézegethetjük.

Az árnyékok követői

Hajnalban, amikor felébredsz,
még minden és mindenki olyan
nagyon alaktalan,
amorf, szinte belefolynak a sötétségbe
a tárgyak, *átfolynak* egymásba szinte,
nem látod a határait a testeknek,
olyan zavaros, szürke, sötét minden,
mint a gondolataid, amelyek az alvásból
tűnnek át az ébredésbe, az egyik
dimenzióból a másik dimenzióba.

Hajnalban, amikor felébredek.

A tárgyak elfolyó, sötét
és amorf alakzatok,
nem tudnak, és nem
akarnak semmit, nem hiszik,
nem hihetik még, hogy ők
is valóban részesei lehetnek egy
új napnak, az ébredésnek,

és ezek a tétován széteső és kissé
bizonytalanra sikeredett szavak is,
a *hajnali szavak*, olyanokká lesznek,
mint valami sötét, *más dimenzióból*
átlépett alaktalan és sunyi kis állatok,
bántanak is, meg puhán és feketén
húznak lefelé, vissza, vissza
a mélybe.

A fény érkezése megnyugtat némileg.

A fény, a fény! Nem mindig baráti a fény,
mégis kiterjedést ad, és ezáltal átalakítja
ezeket az amorf, furcsa, széteső alakzatokat,
kiterjedést és értelmet ad mindennek,
ami körbevesz, távlatot biztosít, és tudást,
és azt üzeni, van még...

Van még valami körülhatárolható.

Van még valami körülhatárolható
és megfogható ebben a zavaros,
sötét, iszapszerű valóságban,
valami megfogható,

amibe bele lehet még kapaszkodni.

Azt hiszed, minden beterít.

Azt hiszed, úgy érzed, minden
beterít, amikor ellep majd újra a sötét,
de most a tisztuló tárgyak között,
a jóleső napi szorongás még
arra biztat, van mit cselekedni.

Teret és formát kapott *kiterjedések* között.

Teret és formát kapott *kitüremkedések*
között lépkedek, újból és újból,
és lélegzem magabiztosan.
Teret és formát kapott tárgyak között
nem gondolok arra,
hogyan jönnek majd egyszer azok
az amorf, alakatlan, elfolyó,
keret nélküli lények, amelyek
a sötétből csúsznak elő,
a másik dimenzióból,
és ellepnek, legyőznek mindent,
az árnyékok társai, az azokból kilépő,

átfolyó alakzatok,
az árnyékok ismeretlen követői,
akik rácsukódnak majd egy éjjelen
a számra, a szememre.

Halálos adag

Valami úton mentem.

Léptem, majd megálltam.

Ahogy léptem, a lábam alatt
apró szövedékek, valami háló,
valami anyag.

Szakadt, minden szakadt.

És a kövek is!
Gurultak szerte,
mintha mindez
az Isten bűne lenne,
aki a múltat összekeverte,
és előbb lett a Fény,
utána meg a Sötétség,
s előbb pihent meg,
és később fejezte csak be
a művét,
vagy be sem fejezte.

Így léptünk hátra.

És jutottunk egyre-másra
régibb és régibb fejezetre,
minden zavaros, és
minden értéktelen,
és nem tudom, minek,
és ki játszik velem,
és sikoltanék!, ha lehetne,
de hangom sincs ma már,
elveszett minden,
halott a hangszál,
mit egykor megcsodáltam.

Itt állok, halálra váltan.

Mint beteg gyomorból
jön elő a múlt,
felszínre kívánczik,
mi a múltba hullt,
jönnek elő régi-régi
ügyek,
és látom magam, ahogy
marhavagonba szállok,

köröttem csillagosok
a kabátok,
látom, ahogy penészes kenyérhajat
eszek, mint nyomorult,
élni vágyó patkány,
bűdös vagyok,
ápolatlan,
egy katona puskatussal megüt,
és elhiszem magamról,
hogy hasznosabb leszek
halottan.

*Országos hányadék tör elő
valami országos, beteg gyomorból.*

Tudatlanságból épül
és nyomorból,
letűnt, beteg képzeletek
keringenek,
miként a fantomok.

Újraépülnek romok,
hogy aztán rommá legyenek
megint.

Mozdulatlanul, döbbenten állok.
Szaporodnak a pusztulások.

Már nem lépek,
már nem is lépkedek.
Valami szövedék,
valami anyag körbefon,
ami a múlt.

Ez már nem szakad.

Egyre szorosabban tekeredik körém,
miként valami rovar köré
a pók sűrű hálója.

Érzem, megfojt.
Fojtogat.

*Ezt már nem lehet elszakítani,
mondom magamban,
innen már nem lehet elszakadni,
mert bennünk a méreg.*

A halálos adag.

A megtört mozdulat

(a nyolcvanas évek megidézése)

Futás volt még akkor, és volt még lendület is,
lélegzet volt akkor, és volt még levegőkapkodás,
vagyakozás volt még akkor, valami soha nem volt akarat,
tisztaság volt még akkor, és végtelen fényesség világított.

Hittel teli társai voltunk hittel teli társainknak,
és valamiféle távoli cél felé futottunk, miközben
nem is sejtettük, hogy hiába rohanunk összeszorított
foggal, távoli célunk egyre messzebb van tőlünk.

Egyre messzebb lett ez a távoli cél, és én nem akarom,
nem akarom elhinni, hogy hiába is futottam egykor,
egykor, még annyira fiatalon, hogy már az idejét sem,
az idejét sem sejtem valamikori rohanós önmagamnak.

Most kissé szomorúan és főleg nagyon fáradtan nézem,
nézem, ahogy szétesik körülöttem minden, a múlt,
a múlt, a jelen és a jövő, és zuhanunk csak egyre lejjebb,
miként a madarak, ha szárnyukat ismeretlen golyó sebzi meg.

Megtört a mozdulat, ahogy egykor a levegőébe emelkedtünk,
nagy rajban, büszkén és hatalmas erővel. Mindennek vége.
Zuhanásunkat immáron meg nem állíthatja semmi. Örvénylő
mélységet látok. Lehúz, és nem ereszt el már sohasem.

Budapest, az én városom

A város, ahol jelenleg élek, befogad.

*Befogad, most, ebben a pillanatban, még,
mondom magamban, suttogom csupán, ma
még befogad, az én városom, mert ismerem,
ismerem a tereit, az utcáit, emlékek fűznek
egy-egy kapualjhoz, és a lépcsőház, ahova
éppen csak bepillantok, ott, a Klauzál tér mellett,
nekem már nem rejt titkokat.*

Ezt suttogom, kicsit szégyenkezve.

Van ebben a városban szégyen is, és lakik
itt sok-sok keserűség, az utcákon, a házak között,
sok vér és könny és halál, és erőszak, igen, erőszak
lakik itt, a házak között, ezek a falak már túlzottan
sok szenvedést láttak ahhoz, hogy valaha is feledni
tudjanak, csak állnak meredten, és néznek a házfalak,
mint az ötezer éves öregemberek.

Itthon vagyok mégis, mindörökre itthon.

Itt születtem, ebben a városban, nincsen szülőfalum, csak a nyolcadik kerület, az örökké szürke és koszos Lónyay utca, ahol fekete bogarak rohagáltak egykor a lakásban, ahol fel kellett nőnöm. A nedves és szomorú szagú falak között kevesebb volt az öröm, mint a bánat, és a házmester szemében gyűlölet csillogott.

Nem vagyok idegen, soha nem is voltam.

Nem tudom, persze, kik is az idegenek, vannak-e olyanok egyáltalán, majdnem mindenkit ismerek itt, ebben a városban, mert ez az én városom, és ez az otthonosság néha szinte idegesítő, annyira ismerem az arcokat, annyira látom rajtuk azt a halálos szorongást, ami gyűlöletet és fegyvert ad a kezükbe, pusztító, a késnél is élesebb szavakat.

A város, ahol jelenleg élek, befogad.

És befogadom én is a várost, tisztára mosom a köveit, a véres falait, beillatosítom a pisiszagú

lépcsőházait, és alaposan ki is szellőztetem, hogy kicsivel tisztább legyen itt a levegő, mert ez az én városom, ezek itt az én szomszédaim. Kinyitom tehát az ablakokat, hogy jöjjön be valami fény, hogy végre fényesség legyen.

És a fényben hatalmas, fehér szárnyakkal takarózom.

A lezárult idő

Valamit kezdenem kellene mindazzal,
ami mostanság hajnalban körbevesz engem.

Úgy négy óra tájban arra riadok, arra a furcsa
gondolatra, hogy hamarosan meg fogok halni.

Nem a halál ténye izgat, nem is az azt megelőző
és nyilvánvalóan elkerülhetetlen szenvedése,
hanem, hogy nem, hogy egyáltalában nem
végeztem el a feladatomat, amiért itt, és most,
és mindörökké és ebben a pillanatban ---

Émelygés fog el, hajnalonta, valamiféle korai jele ez
testem leépülésének. Nem félek, nem szorongok,
csak az elvégzetlen munka idegesít, mindaz, amit
megtehettem volna, de – valamiért – nem tettem meg.

Annyira szeretném, hogy több időm legyen!

Időhegyeken szeretnék keresztülgázolni, és
gondolatban már meg is teszem, időhegyek

magasodnak elém, és megmászom a magasba
nyúló időcsúcsokat, és az elvégzett munka
lobogóját tűzöm ki hihetetlen magasságokban,

aztán még időóceánok is hevernek a lábaim
előtt, és én átúszom ezeket a tengereket, és
így magamhoz ölelem mindazt, ami idő,
a hegyeket, meg a végtelen óceánokat, mert
hatalmasabb vagyok még náluk is.

És felriadva, mégis kábán, félálomban azon
töpregek, miért is alakult minden úgy, ahogyan
éppen alakult, és miért is olyan végtelenül és
szorongatóan időhiányos körülöttünk minden.

Amikor reggel megjelennek az első napsugarak,
lehunyom a szemem, és kissé elszomorodom,
*túl vagyok egy újabb éjszakán, mondom magamban,
és nem vagyok túl mindenféle, ótvaros gondon.*

*Látod, az időt, a régi barátot, aki veled haladt,
elveszíted, mondom magamban, és lassan közelít
a perc, a lezárult idő, valamiféle utolsó pillanat.*

Tartalom

Meditatív költemény	7
Idegen tárgyak	
A vakság új változata	11
Megfáradt ország	12
Megfáradt vers	13
Látástól másnapi látásig	14
A Sötétség Földjén	16
Szomorú ország	18
A Hazugok Földjén	20
Mondatok a szabadságról	21
Az idegen pillantása	27
Idegen tárgyak	29
Másnap	31
Ami változik, lassan	34
A mobiltelefon kikapcsolása	37
Ámos Imre emlékezete	40
Az éjszaka csodái	43
Ott, a szomszédban	
Tévét néz az Isten	51
Ott, a szomszédban	52
Különös bárány	53
Nézem, ahogy az Isten	54
Tegnap az Isten	55
Elnyugszik az Isten	56

Magányos az Isten	57
Lányokat bámult az Isten	58
Sétálgat az Isten	59
A hajléktalan Isten	60
Ideges az Isten	61
A megvénhedt Isten	62
Világvége	63
A pénz és az Isten	64
A kéregető Isten	67
Az öregedő Isten	69
Az uccánkban, minden éjjel	72
Itt, ebben a faluban	74
Az Isten Bécsben	76
Kivándorol az Isten	77
A múltkor az Isten	79
Szorong az Isten	81
Velem van az Isten	82

A lezárult idő

Ahol háború van	87
A gyerek, a szomszédból	89
A bolond nő	91
Levél Pathoszhoz	92
Pathosznak írt szonett	93
Barátom, Pathosz	94
Pathosz távoli földön	95
Pathosz, az örült	96
Ethosz imádkozik	97
Pantitész, spártai harcos szavai hajnalban, ütközet előtt	98

Pantitész, spártai harcos szavai a halála előtt	100
Várakozás a Nagyúrra	102
Az Utazó levele	104
Bennszülöttek között	105
A határon túl	107
Országos barátom, az Utazó	108
Magam is, miként	109
A Létező meghatározása	111
Séta a Létezővel	113
Álmomban egy unicornist láttam	115
Credo	118
Az ismeretlen	119
Fordul az Idő	120
Az árnyékok követői	122
Halálos adag	126
A megtört mozdulat	130
Budapest, az én városom	132
A lezárult idő	135

Felelős kiadó: Tiszatáj Alapítvány
A szerző fotóját *Zsámboki Mária* készítette
Kötettern: Annus Gábor

Készült a szegedi Garmond 2000 Kft.-ben
Felelős vezető: Kinyik Erika

ISBN 978 963 8496 90 4

ISSN 1417 314 X

|

|

